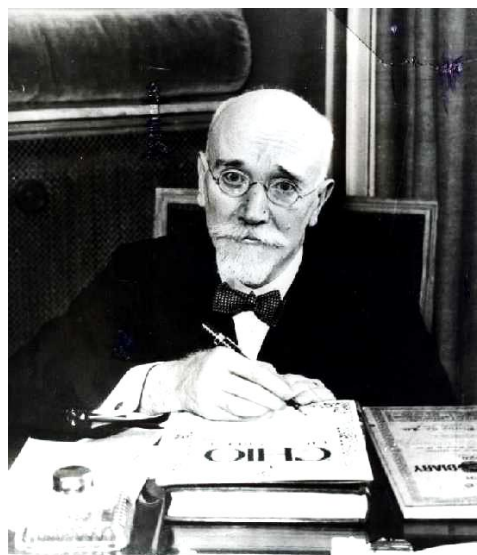

ΠΟΝΤΟΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ

Αντλώντας στοιχεία από το παρακάτω κείμενο και αξιοποιώντας τις ιστορικές σας γνώσεις, να δικαιολογήσετε την πολιτική του Βενιζέλου στο Ποντιακό ζήτημα και να εκθέσετε τις αντιδράσεις των Ελλήνων του Πόντου.

ΠΗΓΗ

Ο Βενιζέλος πίστευε ότι η πιο ρεαλιστική λύση για το ζήτημα του Πόντου ήταν η ενσωμάτωσή του στο υπό ίδρυση αρμενικό κράτος, για να σωθούν οι Έλληνες από το δυσόικο μέλλον που διαγραφόταν με την παραμονή τους στην Οθωμανική Αυτοκρατορία. Γι' αυτό με υπόμνημά του στις 30 Δεκεμβρίου 1918, πρότεινε να παραχωρηθεί ο Πόντος στο αρμενικό κράτος, που επρόκειτο να συσταθεί. Η πρόταση αυτή βρήκε διαμετρικά αντίθετους τους Έλληνες του Πόντου, οι οποίοι, με δικαιολογημένο αίσθημα πικρίας, άρχισαν να διαμαρτύρονται έντονα. [...]

Οι διαμαρτυρίες των Ελλήνων του ιστορικού Πόντου, των Παρευξείνιων χωρών, της Αμερικής, της Αλεξανδρείας, της Ευρώπης και κυρίως της Ελλάδας, καθώς και οι εποικοδομητικές συζητήσεις του πρωθυπουργού με τον μητροπολίτη Χρύσανθο και Κ. Κωνσταντινίδη διαφοροποίησαν την πολιτική της κυβέρνησης του Βενιζέλου. Με την πειθώ που διέθετε ο μητροπολίτης και τα ισχυρά διπλωματικά και εθνολογικού χαρακτήρα έγγραφα που παρουσίασε στον πρωθυπουργό κέρδισε την απόλυτη εμπιστοσύνη του, ώστε να του αναθέσει εν λευκώ να χειριστεί το θέμα του Πόντου στο Παρίσι ενώπιον των αρχηγών των κρατών της Συνδιάσκεψης. Ο πρωθυπουργός λίγο νωρίτερα με δύο τηλεγραφήματα, στις 21 Ιανουαρίου και 7 Φεβρουαρίου, είχε προσπαθήσει να δικαιολογήσει τους λόγους, για τους οποίους είχε πάρει αυτή την απόφαση:

«Γνωρίζω ότι οι Πόντιοι δεν αποδέχονται την εν τω υπομνήματί μου προς Συνδιάσκεψιν υπόδειξιν όπως βιλαέτιον Τραπεζούντος περιληφθή αρμενικόν κράτος. Και είμαι πρόθυμος να αναγνωρίσω τούτο, διότι δεν νομίζω έχω δικαίωμα επιβάλλω αυτοίς λύσιν, ην αποστέργουσιν. Αλλά παρακαλώ εξηγήσατε αντιπροσώποις αυτών ποίαι σκέψεις με ήγαγον εις διατύπωσιν υπομνήματός μου. Αξίωσις όπως ιδρυθή ίδιον κράτος Πόντου δεν νομίζω έχει ελπίδας επιτυχίας. Τοσούτω μάλλον καθόσον οι διατυπώσαντες αξίωσιν ταύτην υπεστήριξαν ύπαρξιν 2 εκατομμυρίων Ελλήνων εις Πόντον ήτις υπερβολή διέθεσε κακώς Συνδιάσκεψιν. Δύο λύσεις επομένως υπολείπονται πρακτικώς. Παραμονή εις τουρκικόν κράτος ή υπαγωγή εις αρμενικόν. Το πρώτον δύναται θεωρηθεί ανταποκρινόμενον εις μεγαλοπράγμονα πολιτικήν αλλά έχει κινδύνους δι' ασφάλειαν Ελλήνων Πόντου, διότι υπολειφθσόμενον Τουρκικόν Κράτος ενδέχεται ακολουθήσει πολιτικήν εκτουρκισμού. Διά τούτο κρίνω συμφερότερον δι' Έλληνας το να περιληφθώσιν εις αρμενικόν κράτος όπερ παρά το όνομά του δεν θα έχη πλειοψηφίαν Αρμενίων, αλλά θα είναι κράτος μικτού πληθυσμού όπου ελληνισμός Πόντου μετά ελληνισμού Κιλικίας, ίσως δε και Καππαδοκίας θα παίζουσιν σπουδαιότατον ρόλον [...]».

Κωνσταντίνος Φωτιάδης, Η γενοκτονία των Ελλήνων του Πόντου, Ίδρυμα της Βουλής των Ελλήνων, Αθήνα 2004, σσ. 242-244.